

MERT ÖZ

ZAMANIN GÖLGESİ

ÂDEM İLE HAVVA

DESTEK YAYINLARI: 532

EDEBİYAT: 194

ZAMANIN GÖLGESİ / MERT ÖZ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı
Editör: Devrim Yalkut
Son Okuma: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: Recep Cengiz
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Şubat 2015
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-38-6

© Destek Yayınları
Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Fax: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset - Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

MERT ÖZ

ZAMANIN GÖLGESİ

ÂDEM İLE HAVVA

*Her Âdem'in, bir Havva'sı vardır.
Benim Havvam hem annem, hem halam hem de
dostum oldu. Bu eser Mamure Öz Hanımefendiye
ithaf edilmiştir...*

TEŞEKKÜR

Öncelikle her geçen vakit parmaklarıma sabır verip, “Zamanın Gölgesi” isimli eserimin ilk kitabı olan “Âdem ile Havva”yı sizlere hazırlarken, kalpleri her an benimle atan ve cümlelerimi satır satır takip eden, başta babaannem Ayşe Öz ve halam Mamure Öz olmak üzere tüm aileme sonsuz teşekkür ederim.

Çocukluğumda Akşemseddin Hazretleri gibi hocalarım olsun isterdim. Sonra istediğimi görmenin bir yolu olduğunu farkettim. Böylece en değerli hocalar bana armağan edildi. Bu sebeple bana öğrettikleri her bir harf için tüm hocalarıma teşekkür ederim. Lâkin, bana armağan edilen bu özel insanlardan birisi hayatın geriye gitmediğini ve dün ile alışverişi olmadığını düşünen bir hanımefendiydi. Hayatının en karışık döneminde hocam olup zuhur etmişti. Khalil Cibran’ın söylediklerinden bahsedip, okyanuslar ötesinden dâhi güvenini kalbime her zaman hissettirdi. İşte bu sebeple Elvan Aktepe’ye sonsuz teşekkürlerimi sunuyor ve başını dimdik tutarak kalan yayı, en derin şükranlarımla selamlıyorum. Bir diğer özel hocam ile ise üniversite yıllarımda tanışma fırsatım oldu. Zamana farklı bir gözle bakabilmenin “SIR”rını kulaklarıma fısıldamıştı. O an için Mustafa Soykut Beyfendi’ye teşekkür ederim.

İnsanların değerleri Mevla'nın onlara sunduğu hediyelerden gelir. Bu hediyelerin en güzelleri ise dostlardır. Mevla'ya ne kadar şükretsem azdır ki hayatım boyunca hep harika insanlar dostum oldu. Bu sebeple kitabımın yazım ve yayın aşamasında bana cesaret veren ve tüm hayatım boyunca her zaman yanımda olan dostlarıma teşekkür ederim.

İtiraf etmeliyim ki insanlarımızın okuma alışkanlığı pek yoktur. Bu sebeple özellikle ilk kez kitap çıkartacak bir kimşenin işini oldukça zor bir hale getirmektedir. Çok şanslıyım ki Yelda Cumalıoğlu gibi bir hanımefendiyle tanışma fırsatım oldu. Cesareti, dostluğu ve işine olan "AŞK"ından dolayı şahsım ve tüm okurlarım adına kendilerine çok teşekkür ediyor ve "AŞK OLSUN" diyorum. Ayrıca desteği ve güveni için Ertürk Akşun beyfendi başta olmak üzere tüm Destek ailesine teşekkürler...

YAZARIN NOTU

Okuyor olduğunuz bu kitapta bahsedilecek konular, inançsal hassasiyetler taşıması sebebiyle iki önemli konu hakkında uyarı yapmak durumundayım. Bunlardan ilki tüm okurlarımı ilgilendirmektedir. İzah etmem gerekirse, bu kitap bazı hadis kitaplarından veya İslam'ın kutsal kitabı Kur'an-ı Kerim'den alınmış bazı kıssalar içermektedir. Bu kıssaların dışındaki her şey yazarın kendi kurgusudur. Dolayısıyla bu kitap bir inanç kitabı değildir. Daha çok edebi bir değer taşımaktadır.

Diğer bir uyarım ise daha çok İslam dinini kabul eden okuyucularına yönelik olacaktır. Bu kitapta çeşitli mertebelerde çeşitli İslam büyüklerinin isimlerinden basedilmektedir. İslam dininin de tavsiyesi üzerine bu kimselerin ismi geçtiği vakit, onlara mertebelerine göre bir takım kelimelerle dua ve selam göndermek gerekir. Örnek vermemiz gerekirse Peygamber Efendimizin ismi anıldığı zaman "Sallahü Aleyhi ve Sellem" denilmesi gibi... Lâkin, bu kitap sadece Müslüman okurlar için yazılmamıştır. Sürekli böyle bir anlatıma girmekte takdir ederseniz ki yazının akıcılığını oldukça bozacaktır. Bu sebeple sizlerden ricam Mevla'nın affına sığınarak yazmadığım bu dua ve selamları, İslam büyüklerinin ismi geçtiği zaman dilinizden dökmeniz olacaktır.

Saygılarımla

Mert Öz

BİRİNCİ BÖLÜM

-1-

Attığı her adımda bakır renkli gür saçları omuzlarında dalgalanıyordu.

Surlarla çevrilmiş eski İstanbul semtinin dar ve ıssız sokağında Christian Louboutin marka topuklularının çıkardığı sesler, büyük bir telaş ve korku ile yankılanıyordu.

Halbuki kulakları her zaman bu topuk seslerinde, kendine duyduğu güveni dinlemeye alıştı. Bademsi çekik gözlerine çektiği siyah sürme, yanaklarından süzülüp dolgun dudaklarında tuzlu bir tat bırakırken, yaşadığı korkunç gecenin halsiz bıraktığı zarif vücudu sendeledi. Sendeleleyen haline dili “Kahretsin!” diye sitem ederken aklı “Telefonun nerede?” diye sordu. Kalbi, bugüne kadar çoğu sorununu kolayca çözmesine yardımcı olan telefonunu çantasına koyduğunu hatırlayınca zihni, kilitli kaldığı Karanlık Oda’da kendine geldiğinde onun yanında olmadığını anımsadı.

Gözlerini, karanlık ve dar sokakta yükselmeye başlayan ayak seslerinin geldiği yöne doğru çevirirken, sokağın başında beliren uzun boylu iki adamın kendisine doğru yaklaştığını gördü.

İssiz ve dar sokağın tam ortasındaydı. Sağ tarafında birkaç terk edilmiş korkunç gecekondü vardı. Sol tarafında ise eski surlar göz alabildiğine uzanıyorlardı.

Adımlarını eski surlar boyunca atarken ardından onu takip eden uzun boylu iki adamdan kaçıyor, attığı her adımda bakır renkli gür saçları omuzlarında dalgalanıyordu.

Sokağı belli belirsiz aydınlatan elektrik direğinin lambası yanıp sönerken, altına özensizce park edilmiş arabanın yanından geçti. “Kimden kaçıyorum? Neden kaçıyorum? Neredeyim?” soruları aklında hızla dönüyor, bastırmaya gücünün yetmediği heyecan dolu bir korku, topuk seslerinden daha sık ve yüksek bir sesle iştiliyordu.

“Öldürmek için mi geliyorlar? Ya tecavüze uğrarsam?” Aklının bitmek tükenmek bilmeyen endişe dolu sorularına mantığı, sokağın başında beliren iki kişinin kendisini kaçırıp Karanlık Oda’ya hapseden kişiler olabileceğini öğütleyince, oradan kurtulurken yaşadığı mucizeyi anımsadı.

Bir mucize dilemiş ve kapatıldığı odanın yeryüzüne açılmasını sağlayan demir kapağın kilidi bir şekilde kırılmıştı. Nasıl olduğunu kendisi bile anlamamıştı. Fakat adamlar kaçtığını çok çabuk fark etmiş olmalıydılar.

Amaçları hırsızlık olamazdı. Çantasına el koymuşlardı ve içinde yeterince para vardı. Sağ koluna baktı. Etrafı pırlantalarla çevrili pembe altın saati hâlâ kolundaydı.

En son öğleden sonra ona baktığında biri beş geçiyordu. Akrep ve yelkovanı üst üste görüp, çocukluğundan kalma batıl bir inançla dilek tuttuğunu hatırladı. O sırada Kapalıçarşı’daki bir halıcı dükkânında tatlı bir alışverişin ortasındaydı.

Adımlarını eski surlar boyunca ileriye doğru atarken ardından onu takip eden uzun boylu iki adamdan kaçıyor, attığı her adımda bakır renkli gür saçları omuzlarında dalgalanıyordu...

Halıcı dükkânındaki alışverişini tamamlayınca, çalışanlardan mücevher satın almak için tavsiye edebilecekleri bir yer olup olmadığını sormuştu. Halıcı dükkânında çalışan genç bir

adam da ona bir kuyumcu önererek, kendisine yol boyunca eşlik edebileceğini söylemişti. Hayalinde genç adamı canlandırdı.

İri ela gözleri ve kıvrıkcık sarı saçları vardı. Çekingen bir tavırla çelimsiz vücudunu öne doğru eğerek yürüyordu. Onun tavsiye ettiği mücevherci dükkânına vardıklarında, en son başının dönmeye başladığını hatırlıyordu. Sonrasında ise her şey karanlıktı.

İkna kabiliyeti çok güçlüydü. Gelen iki adamı, kendisini rahat bırakmaları için ikna edebilirdi. Fakat gücünün çekmek zorunda kaldığı bu kara korkuyla tükenmiş olduğunu hissediyordu. Yalnızdı ve ilk kez böylesine çaresiz kalmıştı. Çok korkuyordu.

Bugüne kadar akıllı, doğru sorular sorarak, doğru çözümler bulmasını sağlamıştı. Bulduğu durumdan kurtulmak için de doğru bir çözüme ihtiyacı vardı. Fakat o tıpkı avlanmak üzere olan bir av gibi sadece ürkek adımlarla kaçmaya çalışıyordu.

Adımlarını eski surlar boyunca ileriye doğru atarken ardından onu takip eden uzun boylu iki adamdan kaçıyor, attığı her adımda bakır renkli gür saçları omuzlarında dalgalanıyordu...

Sokağın sonuna gelmişti artık ve yol burada ikiye ayrılıyordu. Kafasını her iki yöne çevirerek yolların sonunda neler olabileceğini görmeye çalıştı. Çok karanlık gözüküyordular. Seçim yapması çok zordu.

“Nereden gitmeliyim? Sağa mı dönmeliyim, yoksa sola mı dönmeliyim? Belki de bekleyip gelenlerle yüzleşmeliyim...” diye düşündü. “Bu beladan kurtulmayı başarabilirsem bir daha asla İstanbul’a gelmeyeceğim. Yarın ilk uçakla Londra’ya döneceğim. Lütfen, bir mucize daha bekliyorum!” diye yalvarırken, kalbinde onu hatırladı.

“Otelde miydi?” sorusuna kendisi cevap verdi. “Hayır, otelde olamazdı.” Yokluğunu fark edip telaşlı bir şekilde kendisini arıyor olmalıydı.

Sabah otelden çıkarken yataklarının başucundaki komodinün üstüne bir not bırakmıştı. En son on bir gibi telefonda konuşmuşlardı. Akşam yemeğini Boğaz eşliğinde, kendileri için özel bir mekânda yemek üzere sözleşmişlerdi. Güvenliği için her zaman endişe ettiğini çok iyi biliyordu ve bu durum gerçekten endişelenilmesi gereken bir durumdu.

Onunla tanıştığı ilk an geldi aklına. Bakışlarında geçmiş ve geleceğini görmüştü. Onu bir daha görebilecek miydi? Gözlerinden gözbebeklerini tekrar izleyebilecek miydi? Yoksa bugüne kadar yaşadığı her şey tatlı bir rüya mıydı? Şimdi ise karanlık bir kâbusun ortasındaydı ve adamlar hızla kendisine yaklaşmaktaydı.

“Kalbimin öğüdünü dinlemeliyim, sadece o bana yapmam gerekeni fısıldayabilir” diye düşününce, sağ tarafında kalan karanlık sokak, iki sarı far ışığıyla aydınlandı. Bu gelen araç onu kurtarabilir miydi? Bu saatte böylesi ıssız bir yere gelen kişi, ne kadar güvenilir olabilirdi?

“Bebeklerimi görmek istiyorum. Tanrım yardım et!” diye çaresizce dua ederken, kurduğu kurtulma hayallerinden gerçeğe dönmesi, arkasından ona hitap eden sesin kulağına çalınmasıyla oldu.

Ses çok yakındı. Adamlar tam arkasındaydı. Onu ele geçirmiş olan heyecan yerini tarifsiz bir korkuya bırakmış ve vücudunu tamamıyla esir almıştı. Dizleri tir tir titriyordu.

Bu keskin korkuyu dindirmek için derin bir nefes aldı ve tüm cesaretini toplayıp, yüzünü adamlara döndü. Adamlardan biri, birkaç adım arkada kalmış, kafasını yere eğerek gölgesine bakıyordu. Diğer adam ise birkaç adım daha öndeydi. Soğuk mavi gözlerini, gözlerine dikmişti.

Kadın, o an hissettiği güçlü korkuyla göz göze geldiğini anladı. Artık hiçbir şey hissetmiyordu.

-2-

Sen ve eşin sakın o ağaca dokunmayın, yoksa kaybedenlerden olursunuz!

Mevla, Âdem'i yarattı ve cennetine yerleştirdi. Cennette nefsinin dilediği her istek, Âdem'in dilinden dökülen kelimelerle hemen gerçekleşirdi.

Âdem, kimi zaman güzel şeyler görmek isterdi. O vakit, cennet dağları yerden yükselip içlerinden nehirler akar, bin bir renkten oluşan gökkuşağı başının üzerinden onu takip ederdi.

Kimi zaman kulakları güzel şeyler dinlemek isterdi. O zaman, cennet bahçelerinde bulunan ağaçların dal ve yaprakları eşsiz melodilerini fısıldar, rengârenk cennet kuşları en güzel türkülerini kulaklarına okurdu. Kimi zaman güzel şeyler koklamak isterdi. O zaman cennetin bin bir çeşit çiçekleri, birbirleriyle en güzel kokularını karıştırıp etrafa yayar, bu büyüleyici kokular ise onu kendinden geçirirdi.

Kimi zaman güzel şeyler giymek isterdi. O zaman pırlantalarla işlenmiş gömleği, en güzel incilerle kaplanmış pelerini, zümrüt düğmeli yeleği, altın tokalı ayakkabıları ve ipekten yapılmış başlığı önünde belirir, o da onları giyer ve kendi halini beğenirdi.

Kimi zaman barınabileceği sarayları olsun isterdi. O za-

man ona hizmet etmek için yaratılmış meleklerin olduğu, yüz binlerce odası bulunan dev bir saray, ya kocaman bir ağacın dalları üzerinde, ya devasa okyanusların ortasında, ya da dev dağların zirvesinde belirir, o da bu saraylarda barınırdı.

Susadığı zaman altından nehirler akıtılır ve onun eşsiz suyundan kana kana içerdi. Karnı acıktığı zaman eşsiz lezzetlerle donatılan sofralar önüne serilirdi. Fakat tüm bu sınırsız nimetin sahibi olan Âdem, mutlu değildi. Çünkü cennette yalnız kalmıştı. Ona eşlik edecek kendi gibi birinin yokluğunu iyice hissetmeye başlamıştı. Tüm bu zenginlikleri paylaşabileceği birini ne de çok isterdi.

Bir zaman oldu ki bu isteği aklını aştı ve kalbine ulaştı. Kalbi: “Keşke cennette bu kadar yalnız olmasaydım, bana eşlik edecek çok sevdiğim benden olan bir şey olsaydı” dedi. Mevla, onun kalbine ulaşan bu isteği bildi ve dileğini var etmek istedi. Bu sebeple, onda bir uyku hali hasıl etti.

Gözkapaklarını taşımakta zorlanan Âdem’in karşısına fil kulağı şeklindeki dev yaprakları, eşsiz güzellikte kokular saçan çiçekleri, elmas gövdesi ve zümrütlerle çevrelenmiş dallarıyla dev bir ağaç çıkardı. Âdem, kafasını ağacın elmas gövdesine dayadı ve uykuya daldı.

Âdem belirli bir müddet sonra uyandı. Fakat cennette bir şeyler değişmişti. Âdem bu değişiklikleri hemen fark etti. Altında uyuduğu ağacın ışıltısı gitmiş yerine serin bir gölge gelmişti.

Ağacın gövdesi yine elmastandı fakat eskisi kadar berrak değildi. Ağacın dalları yine zümrüttendi ama ışıltısı eskisi gibi göz alıcı değildi. Ağacın yaprakları yine fil kulağı şeklindeydi ama eskisi kadar kocaman değildi.

Âdem susadı. Altından yine nehirler aktı ama suyu eskisi gibi soğuk değildi. Âdem acıktı. Sofralar yine önüne serildi ama sunulan yemekler eskisi gibi lezzetli değildi.

Gökkuşuğu yine başının üzerinde belirliyordu ama renkleri solgundu. Çiçekler yine kokularını salıyor ama eskisi gibi onu kendinden geçirmiyordu. En güzel melodiler, yine ona dinletiliyor ama eskisi gibi kulakları bunlardan tatmin olmuyordu. En güzel kıyafetler yine önüne seriliyor fakat kendi halini beğenmiyordu.

Cennetteki tüm bu değişiklikler Âdem'i çok üzmişti. Bunun nedenini merak etti. Ellerini başının üstüne kaldırıp, Mevla'ya sordu: "Ya Rabbi! Cennet neden eskisi gibi değil?"

Mevla, Âdem'in sorusuna: "Ey Âdem! Mutlak yalnızlığın sahibi sadece benim. Senin cennette yaşamış olduğun yalnızlık ancak nefsinin kaldıracağı kadar olan bir yalnızlıktır. Ben senin bu yalnızlığa da güç yettirmeyeceğini ezelde bildim. Lakin dayanabileceğin en fazla yalnızlığı sana tattırmak istedim. Bu sebeple ilkönce seni hikmetimle yaratmış olduğum ve ebediyen yaratacağım âlemlerimden birine, cennetin en güzel nimetlerine sahip bir mekâna yerleştirdim ve seni kendime yakın ettim. Böylece sen benim yalnızlığımın ancak çok azını tatmış olmana rağmen buna güç yettirmeyeceğini görmüş oldun. Artık ben de seni bana daha yakın olan âlemimden bir derece aşağıya indirerek kendimden uzak ettim" diye cevap verdi.

Âdem sordu: "Ya Rabbi! Benim sana olan aşkımdan ne kadar büyük olduğunu ancak layıkıyla sen bilebilirsin. O halde neydi senin yalnızlığına dayanamayıp, beni senden uzak eden sebep?"

Mevla sonsuz hikmeti ve ilmiyle: "Ey Âdem! Bilirsin ki ben senin kalbine nurumla tecelli eder, seninle oradan konuşurum. Senin kalbin ise benim gazabımın ve azabımın şiddetini öyle bilir ki sürekli beni zikrederek atar.

İşte bu korkudan kaynaklanan zikre dayan diye kalbinin

üzerine ek bir kaburga kemiği yerleştirmiştım. O kaburga kemiği senin kalp atışlarına sükûnet vererek benim korkumdan gayri her korkuyu senden alırdı. Böylece sen benim korkuma dayanır ve daha yakınımında var olabilirdin. Sonra sen, keşke cennette bu kadar yalnız olmasaydım, bana eşlik edecek çok seveceğim benden bir şey olsaydı diye kalbinden geçirdin ve ben de bu dileğinden haberdar oldum.

Böylece, seni âlemlerimin içinde bir derece aşağıya indirip, kaburgandaki o kemiği senden kaldırarak, ondan yalnızlığını dindirecek bir sebep yarattım” buyurdu.

Âdem merakla sordu: “Ya Rabbi, ben o halde neden hâlâ yalnızım?” Mevla rahmetiyle cevapladı: “Ey Âdem! Bu yalnızlığını gidermek için kalbinin bana karşı duyduğu korkuyla titreyen kemiğini senden çıkarttım ve ondan sana bir eş yarattım. Böylece sen benden uzaklaştın ama artık yalnız değilsin. Artık eşinle birlikte yaşayabilir ve sükûnete kavuşabilirsin.”

Âdem sordu: “Ya Rabbi benim eşim nerededir?”

Mevla: “Sağına bak Âdem işte şu kayanın üzerinde oturmaktadır” deyince, Âdem başını sağ tarafına çevirip, orada uzun gür bakır rengi saçlarıyla oturan kendi gibi birini gördü. Âdem hemen onun yanına gitti ve sordu: “Sen kimsin?”

O cevap verdi: “Ben bir kadınıım.” Âdem kadına tekrar sordu: “Sen ne için yaratıldın?”

Kadın cevap verdi: “Sen benimle sükûnet bulasın, yalnızlığın sona ersin diye.”

Melekler, Âdem ile kadının etrafını saf saf dizilerek sarmışlardı. Âdem ilmiyle üstün kılınmıştı. Melekler ilmini denemek için Âdem’e hemen sordular: “Ey Âdem! Onun ismi nedir?”

Âdem onlara cevap verdi: “Onun ismi Havva’dır.”